

Arrest

nr. 212 291 van 13 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, respectievelijk Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat Mr. Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoekster en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 december 2017 dient verzoekster een visumaanvraag in voor de duur van 90 dagen bij de Nederlandse diplomatieke post in Ethiopië.

Op 13 april 2018 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt haar op naam van P.A. van Eritrese nationaliteit een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven, alsook een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Op 18 april 2018 wordt verzoekster opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt haar op naam van B.A., van Eritrese nationaliteit een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 19 mei 2018 wordt verzoekster wederom een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 23 mei 2018 wordt verzoekster aangetroffen in een laadruimte te Hooglede. Zij wenste naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Op 23 mei 2018 wordt haar een vragenlijst overhandigd waarin zij verklaart P.A. te heten van Eritrese nationaliteit. Dezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: t.

voornaam: A. B.

geboortedatum: 04.02.1978

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: P. 05/04/1988 Eritrea, B.A. 05/04/1988 Eritrea, B.A. 01/01/1981 Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ RIHO op 23/05/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV ... door Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan de politie van PZ RIHO dat zij geen familie heeft noch een partner in België, zij verklaart ook geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd een eerste keer aangetroffen op Belgische grondgebied op 13/04/2018. Sindsdien ondernam zij geen stappen om zich in regel te stellen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Zij gebruikt bovendien verschillende aliases waardoor zij haar echte identiteit en nationaliteit (Ethiopië) wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV ... Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken: 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene werd een eerste keer aangetroffen op Belgische grondgebied op 13/04/2018. Sindsdien ondernam zij geen stappen om zich in regel te stellen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Zij gebruikt bovendien verschillende aliases waardoor zij haar echte identiteit en nationaliteit (Ethiopië) wenst te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in een vrachtwagen. (PV ... door Pz RIHO)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd gehoord op 23/05/2018 door de politiezone van PZ RIHO (Roeselare) en geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Ze vermeldt dat ze er 'problemen' zou hebben maar heeft hier geen verdere uitleg over. Indien ze problemen heeft in het land van herkomst zou ze in België een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen. Ze heeft dit echter niet gedaan en wil doorreizen naar Engeland. Dit op illegale wijze.

Zij legde bovendien valse verklaringen af aan de politie en doet zich voor als een Eritrese terwijl zij eigenlijk een Ethiopische zou zijn.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 23/05/2018 door de politiezone van PZ RIHO (Roeselare)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. (...)"

Tegen voormeld bevel dient verzoekster op 28 mei 2018 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen bij arrest nr. 204 632 van 30 mei 2018.

Op 23 mei 2018 wordt aan verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) ter kennis gebracht. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 220 849.

Op 28 mei 2018 wordt wederom een vragenlijst voorgelegd.

Op 4 juni 2018 wordt een evaluatie van de verklaringen van verzoekster opgesteld.

Op 20 september 2018 dient verzoekster een asielaanvraag in.

2. Rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekster dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet dient verzoekster, wanneer zij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing; zij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend andermaal de schorsing van de tenuitvoerlegging vorderen. Verzoekster heeft reeds op 28 mei 2018 een schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd bij uiterste dringende noodzakelijkheid. In afwijking van het vierde lid van artikel 39/82, § 1 van de vreemdelingenwet, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat verzoekster nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* blijkt uit het arrest nr. 204 632 van 30 mei 2018 van de Raad dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verworpen omdat de middelen niet ernstig werden bevonden zodat de thans voorliggende (opeenvolgende) vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Le moyen unique est pris de la violation :

- *de l’ article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme ;*
- *du principe général de droit audi alteram partem ;*
- *des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie.*

1. Principes

i. De l' article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme

En vertu de l' article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

ii. Du principe général de droit audi alteram partem

Le principe audi alteram partem - droit d'être entendu - est un principe général de droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard⁴. Ce principe est défini par le Conseil d'Etat, dans les termes suivants :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise. a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » (nous soulignons)⁵.

Le Conseil d'Etat précise que le non-respect du principe général du droit d'être entendu entraîne l'illégalité de la décision prise par l'autorité lorsque l'irrégularité aurait pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision⁶.

iii. De l'obligation de motivation formelle

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif⁷.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle - comme c'est le cas en l'espèce - les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte⁸.

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

«Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le sage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire »⁹ (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux

intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce »¹⁰ (nous soulignons).

iv. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie - principe général de bonne administration « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »¹¹ (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

i. De la décision attaquée

La décision attaquée est principalement motivée comme suit:

(...)

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 et s'il est considéré par son comportement comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale. En l'espèce, le requérant n'était en effet pas en possession d'un passeport valide au moment de son arrestation, et il risquerait de compromettre l'ordre public pour avoir tenté de monter dans un camion.

La décision attaquée, fondée sur cette disposition légale, autorise la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique. Il se déduit de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse entend expulser le requérant vers l'Ethiopie (pays que la partie adverse semble erronément considérer comme étant son pays d'origine).

ii. De l'article 3 de la CEDH

Dès lors que la décision attaquée envisage le renvoi du requérant vers l'Ethiopie, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH).

En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la CEDH. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi établie en ce sens que l'autorité est tenue :

- de mener une enquête approfondie et rigoureuse sur le risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH de sorte que tout doute raisonnable relatif au risque de violation de ladite disposition puisse être effectivement écarté¹² ;
- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3¹³ ;
- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance¹⁴.
- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné¹⁵, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que «/ l'intéressé

encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence »¹⁶ ;

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain¹⁷.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter¹⁸.

Pour un exposé détaillé des principes relatifs à l'article 3 de la CEDH avec citation de la jurisprudence pertinente, il est renvoyé à la pièce 2.

En l'espèce, la partie adverse conclut à la non violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie pour les raisons suivantes :

- Il n'aurait donné aucune raison pour ne pas rentrer dans son pays d'origine ;
- Il aurait précisé avoir des problèmes mais n'aurait pas donné plus d'explications ;
- Il n'aurait pas introduit de demande de protection internationale en Belgique alors qu'il dispose de la possibilité de le faire s'il a effectivement des problèmes ;
- Il aurait déclaré vouloir se rendre illégalement en Angleterre ;
- Il aurait donné des fausses informations à la police en se présentant comme Erythréen alors qu'il serait Ethiopien.

La partie adverse conclut ainsi que le requérant ne serait de ce fait pas parvenu à démontrer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il court un risque réel d'être soumis, en Ethiopie, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

A cet égard, il convient de souligner les éléments suivants :

- Quant à la nationalité du requérant:

Le requérant n'a pas donné de fausses informations à la police puisqu'il est bien Erythréen ayant fait usage d'un passeport obtenu en Ethiopie. En outre, la possibilité d'obtenir des pièces d'identité frauduleuses en Ethiopie semble être une pratique courante dans le pays où la corruption est largement répandue¹⁹.

- Quant à la non introduction d'une demande de protection internationale en Belgique :

• Il convient de rappeler que l'interdiction de l'article 3 de la CEDH n'est en aucun cas conditionnée par l'introduction d'une demande d'asile par la personne concernée par une mesure d'expulsion. En effet, selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, cette disposition « consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime »²⁰ (nous soulignons). Compte tenu de ce caractère absolu, l'Etat est tenu d'apprécier d'office l'existence d'un risque de violation de l'article 3 CEDH lorsqu'il dispose d'informations allant en ce ²¹ sens ;

• En outre, si le requérant n'a effectivement pas introduit de demande de protection internationale en Belgique, il a cependant précisé à son conseil vouloir introduire une telle demande aux Pays-Bas, Etat membre dans lequel il est par ailleurs entré sur le territoire de l'Union européenne et qui devrait être l'Etat membre responsable de l'examen de sa demande de protection internationale. Le requérant entend donc faire valoir avoir quitté son pays d'origine en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas ;

- Quant à la prétendue absence de raisons données par le requérant pour ne pas rentrer en Ethiopie lors de son audition par la police :

• Il convient de préciser que le requérant semble avoir été interrogé sur ces craintes en cas de retour en Ethiopie, pays que la partie adverse semble considérer comme son pays d'origine alors que le

requérant est originaire d'Erythrée. Il ne saurait donc pas lui être reproché de ne pas avoir donné de raison pour ne pas rentrer dans son pays d'origine puisqu'il semble que la partie adverse l'ait interrogé sur ses craintes de retour dans un autre pays que son pays d'origine ;

- Interrogé sur ce point par son conseil, via un interprète, le requérant (qui ne comprend pas l'anglais) affirme craindre un renvoi dans son pays d'origine. Il indique également ne pas avoir été assisté d'un interprète lors de son audition par la police, n'avoir donc pas compris ce qui lui était demandé ni avoir pu s'exprimer adéquatement sur sa crainte de persécution. Il convient donc de conclure que l'affirmation par la partie adverse d'une absence de crainte dans le chef du requérant ne peut être tenue pour avérée, notamment en ce que le requérant n'a pas été assisté d'un interprète lors de son audition et n'a de ce fait pas pu être entendu de manière utile et effective sur cet élément pourtant essentiel.

- Enfin, les craintes du requérant exprimées auprès de son conseil permettent de conclure, comme développé infra, qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'il encourt un risque réel d'être soumis, tant en Ethiopie qu'en Erythrée, à des peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants.

1.

En l'espèce, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH, dans son volet procédural, en ce que l'enquête menée sur le risque de violation de cette disposition n'a pas été effectuée de manière approfondie et rigoureuse.

Interrogé sur ce point par son conseil, le requérant, qui ne comprend pas l'anglais, indique ne pas avoir été assisté d'un interprète lors de son audition par la police, n'avoir donc pas compris ce qui lui était demandé ni avoir pu s'exprimer adéquatement sur sa crainte de persécution en Ethiopie.

Comment l'enquête menée sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH pourrait-elle en effet être considérée comme approfondie et rigoureuse lorsque la partie adverse fonde sa décision sur un interrogatoire de police mené sans la présence d'un interprète, et empêchant dès lors le requérant de s'exprimer adéquatement sur ses craintes de persécutions (développées infra) en cas d'expulsion dans son pays d'origine ? Un interrogatoire de police mené en l'espace de quelques minutes, en l'absence d'interprète, et dans un contexte ne permettant pas au requérant de s'exprimer valablement et en confiance sur ses craintes de persécutions est-il vraiment de nature à pouvoir fonder une telle décision ? Il est permis d'en douter très sérieusement.

En se fondant sur un interrogatoire de police ne réunissant pas les conditions nécessaires pour permettre au requérant de s'exprimer valablement et en confiance sur les risques de persécution en cas de renvoi dans son pays d'origine, la partie adverse n'a pas enquêté de manière approfondie et rigoureuse sur le risque réel de traitements inhumains et dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH. En l'absence d'une telle enquête, tout doute raisonnable relatif au risque de violation de la disposition précitée ne saurait effectivement être écarté.

2.

En l'espèce, la décision attaquée viole également l'article 3 de la CEDH, dans son volet matériel, en ce que, d'une part, elle prévoit l'expulsion du requérant vers l'Ethiopie alors qu'il risque d'être soumis là-bas à des traitements inhumains et dégradants, mais également en ce que, d'autre part, elle ne procéda à aucun examen du risque de traitements inhumains et dégradants en Erythrée, alors que le requérant risque de faire l'objet d'un refoulement indirect vers ce pays.

Sur base des informations récoltées auprès du requérant, et qui auraient nécessairement dû être précisées et prises en compte par la partie adverse si elle avait mené une enquête approfondie et rigoureuse, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait ou devait nécessairement avoir connaissance, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie d'une part, et vers l'Erythrée d'autre part.

En l'espèce, le requérant invoque donc le risque d'être soumis à des traitements inhumains et dégradants s'il est renvoyé en Ethiopie, pays vers lequel la partie adverse envisage de le renvoyer (A). Le requérant invoque également le risque d'être soumis à de tels traitements dans un second temps, en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée, son pays d'origine (B).

A. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi vers l'Ethiopie

Le requérant ayant quitté l'Ethiopie illégalement à l'aide d'un passeport obtenu illégalement, il existe en effet des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas d'exécution de la décision litigieuse et de renvoi du requérant vers ce pays, il y courra un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

La loi éthiopienne relative à l'immigration prévoit en effet que sortir du pays sans être en possession de documents de voyage valide constituent une infraction punissable d'une peine de prison pouvant aller jusqu'à trois ans.

L'Immigration Proclamation No. 354/2003 prévoit en effet en son article 20, ce qui suit: « Unless higher penalties are provided for in the Penal Code:

(a) any person who enters or leaves Ethiopia in violation of the provisions of Article 3 or 6 of this Proclamation or who is an accomplice is punishable with imprisonment not exceeding three years or a fine not exceeding ten thousand Birr or both; (nous soulignons) »

L'article 6 concernant la sortie du territoire prévoit ce qui suit:

« A person departing from Ethiopia shall possess:

- 1. a valid travel document;*
- 2. unless otherwise permitted an entry visa which will enable him to enter the country of destination;*
- and*
- 3. a health certificate, as may be necessary. »*

En cas de renvoi du requérant vers l'Ethiopie, celui-ci court le risque réel d'être arrêté sur base de la loi précitée et d'être condamné à une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à trois ans. Or, il ressort de plusieurs rapports que les conditions de détention en Ethiopie sont d'une gravité telle qu'il y a lieu de constater l'existence d'une pratique générale aboutissant à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH.

Le rapport du Département d'Etat américain sur la situation des droits de l'homme en Ethiopie pour 2017²² énonce notamment ce qui suit concernant les conditions de détention dans les prisons :

"Although the constitution prohibits such practices (torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment), there were reports that security officials tortured and otherwise abused detainees. (...)

It also found that detainees in several detention centers experienced inhuman treatment including beatings/whippings, forced physical exercises, and denial of food. Authorities forced detainees in Awash Arba to walk barefoot and sit exposed to the sun for three consecutive days.

Multiple sources reported general mistreatment of detainees at official detention centers, unofficial detention centers, police stations, and in Kilinto federal prison. Interrogators administered beatings and electric shocks to extract information and confessions from detainees. Police investigators used physical and psychological abuse to extract confessions in Maekelawi, the federal crime investigation center in Addis Ababa that often held high-profile political prisoners. Authorities restricted access by diplomats and NGOs to Maekelawi; some NGOs reported limited access.

Prison and pretrial detention center conditions remained harsh and in some cases life threatening. There were reports that authorities physically abused prisoners in detention centers, military facilities, and police stations. Problems included gross overcrowding and inadequate food\ water, sanitation, and medical care (...) (nous soulignons)."

Le rapport le plus récent du Dutch Council for Refugees du 18 mai 2016, intitulé « Country of Origin Information Report Ethiopia »²³, énonce également ce qui suit:

« 3.3.4 Prison / detention conditions

According to USDOS, prison and detention centre conditions were harsh and in some cases life threatening. Detainees were tortured and medical attention was insufficient in some cases. (...)

USDOS reports that on average, detainees received nine birr [€ 0.04] per person per day for water, food and healthcare, but this differed throughout the country. This was sometimes supplemented by family members bringing food or people buying things from local vendors. There were reports that prison officials prevented some detainees from receiving food from their families. In federal prisons, medical care was unreliable. In regional prisons, it was practically absent. Sanitary conditions were bad due to both a lack of sanitary services and a shortage of water. Prisons and detention centres were severely overcrowded.

AI notes that some detention conditions amounted to torture, such as detaining people underground without light, shackled and in prolonged solitary confinement.

In a 2014 report about human rights violations by security forces against actual or suspected dissenters in Oromia region, AI states that accounts of farmer detainees interviewed by AI demonstrate that detention conditions in regional and federal police stations, regional and federal prisons, military camps and other unofficial places of detention violate international law and national and international standards. Overcrowding was often so severe that detainees could not sleep simultaneously due to a lack of space on the floor. In several locations there were underground cells. Food was insufficient and of poor quality, and many farmer detainees reported they received little drinking water. Many detainees reported that the water they did receive was dirty and unsafe. In both official and unofficial detention centres, adequate access to toilet facilities was denied. There were cases of death in detention reported to AI. These deaths were reported to be the result of poor detention conditions, torture and lack of medical assistance (nous soulignons). »

Il résulte des extraits précités que les conditions de détention en Ethiopie sont à ce point difficiles qu'elles atteignent le seuil minimum de gravité requis par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme pour emporter violation de l'article 3 de la Convention. De plus, il ressort des dénonciations contenues dans ces rapports que la gravité des conditions de détention résulte de problèmes structurels mettant en évidence l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH à l'égard des personnes détenues en Ethiopie.

Compte tenu de ce qui précède, le début de preuve qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants est ainsi apporté, dès lors que les rapports présentés par le requérant permettent d'établir qu'en cas de renvoi vers l'Ethiopie, il risquerait d'être détenu et de subir en prison des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, compte tenu du degré de gravité établi des conditions de détention en Ethiopie.

B. Du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de refoulement indirect vers l'Erythrée

Si le requérant n'est pas arrêté et détenu en Ethiopie pour les raisons susmentionnées, le risque existe que l'Ethiopie le renvoie dans son pays d'origine, l'Erythrée. En ce sens, il existe donc aussi un risque de refoulement indirect, élément qui n'a pas été pris en considération par la partie adverse.

Or, il existe également des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant court un risque réel de torture ou de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi vers son pays d'origine.

A cet égard, un élément important à prendre en considération dans la situation du requérant se rapporte au fait qu'il a quitté l'Erythrée de manière illégale. Or, quitter le pays sans avoir obtenu préalablement un visa de sortie est considéré comme une infraction punissable par la loi érythréenne d'une peine d'emprisonnement pouvant aller jusqu'à 5 ans.

L'article 29, 2) du «Proclamation No. 24/1992 issued to regulate the issuing of travel documents, entry and exit visa from Eritrea, and to control residence permits of foreigners in Eritrea »²⁴ prévoit en effet ce qui suit:

"Any person who: a) in violation of Art. 10-13 of this Proclamation attempts to enter or leave Eritrea (...) After conviction he shall be sentenced up to five years imprisonment or up to a fine of 10.000 Bir or to both imprisonment and fine"

Les informations disponibles sur le retour des personnes ayant quitté illégalement l'Erythrée sont éparses et variées. Il est impossible de les résumer ici vu l'urgence du recours mais une synthèse

intéressante peut être consultée sur le site internet d'EASO²⁵. Amnesty International souligne notamment que chaque personne retournée en âge d'être enrôlée pour le service militaire court un risque important d'être sujet à une détention arbitraire, à des tortures ainsi qu'à l'exercice subséquent du service militaire (nous soulignons)²⁶.

La loi érythréenne impose par ailleurs à chaque Erythréen d'accomplir un service militaire de 18 mois dès l'âge de 18 ans, bien qu'en pratique, ce service militaire se prolonge de manière indéfinie, souvent durant plus d'une décennie. En mai 2016, la Commission d'enquête internationale des Nations Unies a conclu dans son rapport final sur la situation des droits de l'homme en Erythrée, qu'il y a des motifs raisonnables de croire que le service militaire équivaut là-bas au crime d'esclavage qui constitue non seulement un traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH mais également un crime contre l'humanité²⁷. Le service militaire obligatoire en Erythrée donne de plus fréquemment lieu à des abus physiques, en ce compris la torture²⁸.

En outre, le pays d'origine du requérant, l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises. L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports.

Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 3. Il résulte de ces rapports - qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres - que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée.

En particulier, compte tenu de la situation du requérant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel refoulement du requérant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine.

Conclusions :

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- Le risque de détention du requérant en cas de renvoi vers l'Ethiopie (en raison de sa sortie illégale du pays punissable de trois ans d'emprisonnement par la loi éthiopienne) et la gravité des conditions de détention reflétant l'existence d'une pratique systématique contraire à l'article 3 de la CEDH dans ce pays, permettent d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle prévoit un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut en Ethiopie, viole l'article 3 de la CEDH.
- La situation générale en Erythrée permet également d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers l'Ethiopie qui risquerait de procéder à un refoulement indirect vers l'Erythrée. Par conséquent, la décision attaquée, en ce qu'elle ne prend pas en compte ce risque, viole l'article 3 de la CEDH.
- En ne procédant pas à un examen approfondi et rigoureux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH, la partie adverse a également violé la dite disposition.
- La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été valablement interrogé sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, notamment en ce qu'il n'a pas été assisté d'un interprète, viole également le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision²⁹ ;

- *Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'en procédant à l'interrogatoire du requérant sans la présence d'un interprète (alors que le requérant ne comprenait manifestement pas suffisamment l'anglais) et qu'en basant sa décision sur un tel interrogatoire, elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;*

- *La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation est inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce. De sorte que le moyen unique est fondé"*

4.2 Verzoekster betoogt dat zij geen valse informatie heeft verschaft aan de politie tijdens het verhoor. Ze benadrukt dat ze weldegelijk een Eritrese onderdaan is en gebruik heeft gemaakt van een vals Ethiopisch paspoort. Verzoekster is met betrekking tot artikel 3 van het EVRM enkel verhoord ten aanzien van Ethiopië en niet ten aanzien van haar herkomstland Eritrea. Zij wijst erop dat ze is verhoord zonder tolk en dat zij het Engels niet machtig is waardoor zij niet begrepen heeft wat haar werd gevraagd. Bij een gedwongen terugkeer wordt artikel 3 van het EVRM geschonden zowel ten aanzien van Ethiopië als ten aanzien van Eritrea. Ze heeft problemen in Eritrea en Ethiopië riskeert haar terug te sturen naar Eritrea omdat zij het land illegaal heeft verlaten.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet: de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten; artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of verblijfstitel. Voorts wordt gewezen op het gegeven dat verzoekster op heterdaad betrapt werd voor inklimming. Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door verzoekster.

De bestreden akte verwijst eveneens naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"er bestaat een risico op onderduiken."* en *"de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde."* In de beslissing tot terugleiding wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet waarom er een risico op onderduiken bestaat. Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen aanvraag ingediend heeft, dat ze niet met overheden meewerkt nu ze zich bij binnenkomst in België niet aangemeld heeft bij de gemeente, dat zij gebruik maakt van verschillende aliasen, en dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden nu ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2018. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Voorts wordt in de bestreden akte gesteld dat verzoekster geen relatie of kinderen heeft in België. De verwerende partij zet uiteen dat er *in casu* geen zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu ze niet verder preciseert waarom ze omwille van humanitaire redenen niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoeksters betoog ten aanzien van Eritrea is niet dienstig, nu ze de Ethiopische nationaliteit heeft. Bovendien heeft verzoekster geen actueel belang bij haar grief dat artikel 3 van EVRM wordt geschonden aangezien zij op 20 september 2018 een asielaanvraag heeft ingediend en de door haar beweerde vrees voor vervolging of voor haar leven in Eritrea zal worden onderzocht door de bevoegde asielinstanties.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden bevelen heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

De Raad herhaalt, waar verzoekster een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM in geval van een gedwongen terugkeer, zij geen actueel belang heeft bij haar grief aangezien ze op 20 september 2018 een asielaanvraag heeft ingediend en de door haar beweerde vrees grondig zal worden onderzocht door de bevoegde asielinstanties.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoekster betwist dat ze de Ethiopische nationaliteit heeft.

De verwerende partij meent op basis van haar opzoekingswerk in het visuminformatiesysteem (hierna: VIS) dat verzoekster de Ethiopische nationaliteit heeft. Er werd immers op basis van de vingerafdrukken, afgenomen van verzoekster vastgesteld dat deze overstemmen met T.A.B. geboren op 4 februari 1978 die de Ethiopische nationaliteit heeft. Verzoekster stelt dat ze gebruik heeft gemaakt van een vals paspoort. Ze betwist de onderzoeksresultaten van de verwerende partij.

Het VIS wordt uitgewerkt in de verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (hierna: VIS-verordening). De Raad wijst erop dat één van de doelstellingen van het VIS is om bij te dragen tot de identificatie van personen die niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten (artikel 2). Teneinde een betrouwbare verificatie en identificatie van visumaanvragers mogelijk te maken, moeten biometrische gegevens in het VIS worden verwerkt. Daarenboven bepaalt de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) onder meer dat de aanvrager in persoon dient te verschijnen, een reisdocument dient voor te leggen, de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag en dat de aanvrager de nodige documenten dient voor te leggen om het doel van de reis te staven, haar voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum en haar bestaansmiddelen te staven.

Uit het VIS blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster overeenstemmen met de persoon genaamd T.A.B. Deze persoon heeft een visum aangevraagd voor Nederland en dit visum werd haar op 27 december 2017 door de Nederlandse autoriteiten toegekend. Het betrof een Schengenvisum voor een verblijf van 90 dagen. Bijgevolg werd bij de afgifte van het visum door de Nederlandse autoriteiten het paspoort grondig op zijn echtheid gecontroleerd. Gelet op het gegeven dat de Visumcode bepaalt dat de aanvrager van een Schengenvisum zich in persoon dient aan te bieden, en de afname van haar vingerafdrukken dient toe te staan bij haar eerste aanvraag is het voorts niet aannemelijk dat verzoekster zo maar gebruik heeft kunnen maken van een vals of vervalst paspoort om een Schengenvisum van de Nederlandse autoriteiten te bekomen. Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat voormeld paspoort vals is, zonder hiervan enig begin van bewijs bij te brengen.

Van een verzoekende partij die beweert een bepaalde nationaliteit te bezitten, die verschilt van de nationaliteit op officiële stukken die in het administratief dossier terug te vinden is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ze meer bijbrengt dan een algemene verklaring, zoals *in casu* het geval is.

Bijgevolg heeft de verwerende partij op zorgvuldige wijze haar onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Ethiopië gevoerd.

Waar verzoekster uitgebreid uiteenzet dat ze vreest voor vervolging wegens het illegaal verlaten van haar herkomstland is haar betoog niet dienstig, nu niet wordt aangetoond dat zij haar land op illegale wijze heeft verlaten met een vals paspoort. Bovendien zal haar vrees voor vervolging in haar herkomstland worden onderzocht, nu zij een asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoekster werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing gehoord op 23 mei 2018. Uit het verhoorverslag blijkt niet dat verzoekster niet begreep wat haar werd gevraagd aangezien alle vragen werden beantwoord. Bovendien ondertekende verzoekster de vragenlijst. Een schending van het hoorrecht wordt evenmin aangetoond.

In tegenstelling tot verzoeksters betoog wordt in de bestreden beslissing geenszins geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden wegens het niet indienen van een asielaanvraag. Waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij een asielaanvraag wil indienen in Nederland strookt haar verklaring bovendien niet met de stukken van het administratief dossier. Verzoekster verklaarde uitdrukkelijk te willen doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. Bovendien heeft zij thans, op 20 september 2018 een asielaanvraag ingediend en de asielinstanties zullen nagaan of België dan wel Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De vordering tot schorsing is zoals *supra* in 3. aangegeven onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN